

STAR WARS  
THE  
MANDALORIAN

SEIKKAILU ALKAA

LIITTEENÄ  
8 SIVUA VÄRIKUVIA  
TV-SARJASTA



TAMMI

Disney+

© & TM 2021 Lucasfilm Ltd.

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the publisher.

*Alkuteos: Star Wars: The Mandalorian Junior Novel*

Suomenkielinen laitos: Tammi, 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

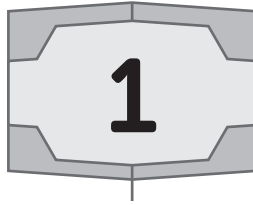
ISBN 978-952-04-3876-0

Painettu EU:ssa.

Kauan sitten kaukaisessa galaksissa...



# LUKU



"Rahakkaampaa tehtävää ei ole tarjolla", Greef Karga sanoi.


Mandalorialainen tarkasteli puhujaa pöydän yli. Koskaan ei voinut olla varma, kertoiko tämä koko totuuden. Palkkionmetsästäjien killan paikallisena asiamiehenä Kargan työhön kuului levitellä puolitotuuksia, huhuja ja suoranaisia valheita samaan tapaan kuin hän jakeli Imperiumin kredittetä ja saalis-kiekkoja. Niiden avulla hän hallitsi sitä haurasta, alati horjuvaa yhteisymmärrystä, joka työtä etsivien metsästäjien ja sitä tarjoavien hämäräperäisten asiakkaiden välillä vallitsi. Siinä ei ollut mitään henkilökohtaista, se kuului bisnekseen.

"Näytähän kiekkoa", Mando sanoi tarkoittaen pientä hologrammilaitetta, johon saalista koskevat tiedot tavattiin tallentaa.

"Kiekkoa ei ole. Kasvokkain." Karga piti tauon. "Suora toimeksianto. Paksu lompakko."

Mandalorialainen ei hämmästynyt. Mitä suurempi palkkio, sitä vähemmän tietoa tehtävästä oli yleensä tarjolla. Asiakkaat suojelivat mainettaan pitämällä puuhansa pimennossa. "Rikollisia, vai?"

"Tiedän vain, ettei saaliilla ole henkilökoodia", Karga vastasi yrittämättäkään peitellä kärsimättömyyttään. "Kelpaako keikka vai ei?"



Tietenkin se kelpasi. Mandalorialainen ei ollut edes harkinnut kieltäytyvänsä. Jopa hänenlaisensa kokenut metsästäjä, jonka maine oli kiirinyt kauas, sai usein etsiskellä töitä Keskusmaailmoista aina Ulkoreunalle asti. Tuntui kuin Imperiumin luhistumisen jälkeen galaksi olisi eksynyt suunnastaan. Yleisessä hyvinvoinnissa ja järjestyksessä ei ollut kehumista, ja jos Uusi tasavalta oli luomassa lupaamaansa rauhaa ja vaurautta, niistä ei ollut vielä näkynyt merkkejä Nevarron kaltaisella takapajuisella planeetalla. Sen ja tuhansien samanlaisten maailmojen kaduilla salakuljettajat, varkaat ja kaikenlaiset isot ja pienet roistot hoitivat asioitaan varjoissa tai joskus jopa kirkkaassa päivänvalossa. Rikollisuus rehotti, mutta itse rikollisten kiinniottaminen tuntui käyvän päivä päivältä vain kannattamattomammaksi.

Kävellessään sivukatuja pitkin tapaamaan uutta asiakastaan Mando mietti lähitulevaisuuttaan - seuraavaa tehtäväänsä, sitä seuraavaa ja sitä seuraavaa. Lukemattomia kasvoja ja pian unohtuvia planeettoja, joiden muisto eläisi vain luvatuissa ja perityissä krediiteissä. Saaliista muodostui ketju, loputon palkkioiden virta, joka jatkui jonnekin epävarmaan tulevaisuuteen. Kilta oletti metsästäjien luovuttavan uhrinsa turhia kyselemättä, ja tehtävän unohtaminen heti sen päätyttyä kuului kauppaan, mikä sopi mandalorialaiselle oikein hyvin.

Hän oli kokenut jo kylliksi sellaista, mitä ei voisi unohtaa.

Räjähdyksen jylyn, vanhempiansa hätääntyneet, hiestä kiiltävät kasvot - yhä kirkkaina ja riipaisevina hänen mielessään - heidän kiidättyään häntä pitkin katuja, kun Suuri puhdistus sai koko maailman luhistumaan pirstaleiksi heidän ympäriltään...

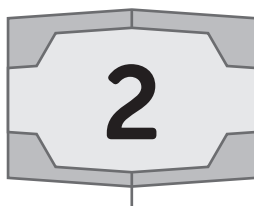


Sen kaiken yläpuolella oli Oppi.

Jossakin synkän menneisyyden ja utuisen tulevaisuuden välissä kulki selkeä polku. Minne mandalorialainen menikin, hänen taitonsa ja vahvuutensa avasivat hänen eteensä väylän, väistämättömän kohtalon.

Se oli oikea tie.

# LUKU



"Greef Karga ilmoitti tulostasi."


Mando seisoj asiakkaan edessä ja antoi hiljaisuuden kehityä ympärillään. Vaikka tapaamisen piti olla turvatalossa, huone ei vaikuttanut erityisen turvalliselta. Sisään astuessaan hän oli kohdannut neljä pölyisiin, taistelussa kolhiutuneisiin haarniskoihin sonnustautunutta iskujoukkojen sotilasta, jotka olivat saartaneet hänet sädekiväärit tanassa. Kuten Imperiumilta, jota he olivat ennen palvelleet, sotilailtakin oli riistetty virallinen arvoasema muttei uhkaavuutta. Tätä nykyä he työskentelivät, taistelivat ja tappoivat parasta palkkaa tarjoavan palveluksessa.

"Mitä muuta Karga sanoi?" Mando kysyi.

"Hän sanoi sinun olevan paras parsekin säteellä." Asiakkaan ilme ei muuttunut. Mies oli seitsemissäkymmenissä, valkoihiuksinen ja puhui murteella, jota Mando ei tunnistanut, mutta arvokkaan käytöksen perusteella hän saattoi olla entinen korkea-arvoinen Imperiumin upseeri. "Hän sanoi myös, että olet kallis."

Se ei ollut kysymys, eikä Mando vaivautunut vastaamaan. Hän katseli, kun vanhus taitteli auki pehmeästä, mustasta liinasta käärityn nyytin hänen eteensä pöydälle. Kuului vaimea





kilahdus, ja liinan punaisen vuorikankaan keskeltä paljastui nelikulmainen metallilaatta. Hän tunsi takanaan seisovien sotilaiden kumartuvan lähemmäs katsomaan. Hekään eivät pystyneet salaamaan kiinnostustaan moiseen aarteeseen. Mandalorialainen tiesi heti, mistä oli kyse.

"Beskaria?"

"Tämä on vasta etumaksu", asiakas sanoi. "Loput saat siten, kun saalis on luovutettu."


"Elävänä", hänen vieressään seisova hermostunut, silmälasipäinen mies lisäsi. Asiakas oli esitellyt miehen tohtori Pershingiksi, kun tämä hetkeä aiemmin oli rynnännyt innoissaan huoneeseen ja ollut vähällä tulla ammutuksi ennen kuin asiakas oli käskenyt Mandoa panemaan pistoolinsa pois.

"Todiste kuolemasta kelpaa myös, mutta palkkio on silloin pienempi", asiakas totesi piittaamatta Pershingin pärskäyttämästä vastaväitteestä. "Olen vain käytännöllinen. Palkkionmetsästäjän työ on arvaamatonta." Vanhus piti tauon antaakseen sanoilleen painoa. "Beskar kuuluu mandalorialaisille. Asioiden on hyvä antaa palata oikeaan järjestykseensä pitkän sekasorron jälkeen." Hän kohotti katseensa. "Olet varmasti samaa mieltä."

Oli miten oli, Mando otti tehtävän ja siihen kuuluvat beskar-laatan vastaan. Hän sai asiakkaalta jäljityspaikantimen ja saaliin viimeisen tunnetun olinpaikan. Jahti saattoi alkaa.

Mutta ensin oli hoidettava vielä yksi asia.

Hän pujahti kätketystä ovesta ja laskeutui portaita alhaalla odottavaan viileään, tuttuun hämärään. Haarniskasepän paja oli pitkien portaiden päässä, syvällä maanpinnan alapuolella, piilossa vihollisilta, jotka olivat ajaneet heidän yhteisönsä



hajalleen. Paikka oli salainen, ja sen sijaintia vartioitiin tarkasti. Varjojen keskeltä kajasti kirkas, tasainen, sinisten liekkien kehä, ja haarniskasepän vasaran kilkatus kajahteli kuin sykkeenä pimeyden sydäimestä.

He nyökkäsivät toisilleen, ja kun Mando antoi sepälle beskar-laatan, tämä ei heti sanonut mitään.

"Tämä vietiin Suuressa puhdistuksessa", nainen lausui viimein. "On hyvä saada se takaisin heimon huostaan." Hän silmäili palkkionmetsästäjää. "Olkapanssari lienee tarpeen. Onko klaanitunnukseksi paljastettu?"

"Ei."

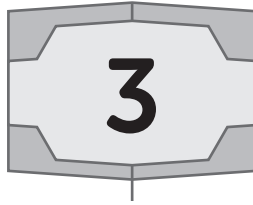
"Pian on." Seppä pani beskarin hehkuvaan ahjoon, ja kun sula metalli virtasi kuumennettuja kouruja pitkin valmiina odottavaan muottiin, hänen äänensä sävy lämpeni hiukan. "Lahjoituksesi on hyvin avokätinen. Ylijäämä riittää rahoittamaan monta löytölasta."

"Hyvä niin", Mando sanoi. "Olin itsekin löytölapsi."

"Tiedän", seppä vastasi, eikä kummallakaan ollut keskusteluun enää lisättävää.

Hetkeä myöhemmin Mando jatkoi jo matkaansa.

# LUKU



Razor Crest oli hänen kotinsa.

Muiden silmissä rynnäkköalus oli ehkä pelkkä koruton kulkuneuvo ja pakoväline, mutta mandalorialaiselle Crest oli turvapaikka, melkein kuin häntä suojaavan haarniskan ja kypärän jatke. Ohjelmoidessaan asiakkaan antamat koordinaatit navigointitietokoneeseen hän tunsu käynnistyvien työntömoottoreiden tutun jyrähdyksen, joka madaltui kumeaksi hurinaksi aluksen rungossa. Crest erkani avaruussatamasta, kallistui kevyesti ja sinkoutui avaruuteen.

Saaliin jahtaaminen oli monella tapaa aina samanlaista. Oli vain ajan kysymys, koska hän palaisi Nevarroon vankinsa kanssa, ja kun palkkio oli maksettu, sama kierros alkaisi alusta.

Tämä tehtävä tuntui kuitenkin erilaiselta.

Ehkä syy siihen oli se, että hän oli nähnyt beskar-laatan, tuntenut sen painon kämmenellään ja kuullut haarniskasepän arvelevan, että hänen tunnuksensa paljastettaisiin pian.

Alus lensi hyvän aikaa radallaan avaruuden halki, kunnes luotaussensorin valo alkoi sykkiä kojelaudassa hänen edessään. Hänen aistinsa valpastuivat, ja hän kurottui kytkemään käsiohjauksen päälle. Planeetan nimi oli Arvala-7 - sen kivisen




pinnan karut, rosoiset harjanteet levittäytyivät hänen alleen, kun hän korjasi kurssia ja aloitti laskeutumisen.

Autiomaan nousi ottamaan hänet vastaan, ensin hitaasti ja sitten yhdessä hujauksessa. Hän avasi laskutelineet ja asetti aluksensa laakeaan kanjoniin punaruskeiden kumpareiden väliin. Sitten hän astui ulos ja seisautui lastausrampin päähän tarkastelemaan maisemaa vilkkuva jäljityspaikannin kädessään. Aluksessa vietettyjen tuntien jälkeen oli mukava seistä paljaalla maalla, vaikka maaperä tuntuikin pehmeältä ja mutaiselta hänen saappaidensa alla.

Hän kohotti kiväärinsä, käynnisti kiikaritähätäimen ja tähyili hyvän tovin avointa maisemaa. Hän seurasi horisontin viivaa, kunnes havaitsi pari matalaa, kaksijalkaista olentoa, jotka vaelsivat tasangolla. Oliot olivat suorastaan poikkeuksellisen rumia kyrmynskokoja. Niiden leveän otsan alta pilkottivat ikään kuin alkukantaisen kalan kasvot ja kita täynnä saaliin raatelemiseen ja rusentamiseen soveltuvia hampaita. Lähi-etäisyydelle päästessään otukset olisivat varmasti vaarallisia vastustajia, joten mandalorialainen päätti pysytellä niistä kaukana. Toistaiseksi niitä oli näkynyt vain kaksi.

Kolmas seisoj suoraa hänen edessään.

Olento päästi ärisevän urahduksen ja hyökkäsi. Mando huudahti, kun leuat tarrasivat hänen käsivarteensa, riuhtasivat hänet jaloiltaan ja paiskasivat maahan. Kun hän onnistui kiemurtelemaan irti ja laukaisemaan liekinheittäjänsä, peto räkäisi ja hellitti hyökkäystänsä pieneksi hetkeksi, jonka aikana Mando ehti tajuta vain suututtaneensa sen. Siinä samassa paikalle ilmestyi toinen samanlainen olio, ja hän olisi varmasti päätynt sen kintaan, jollei kaksi nukutusnuolta olisi juuri silloin kaatanut pedot tantereeseen.



Mando vilkaisi ympärilleen ja näki kolmannen hirviön löntystelevän kohti. Lajitovereistaan poiketen se kantoi selässään ratsastajaa - pilotin kypärään ja suojalaseihin sonnustautunutta uгнаughtia, joka ei vaikuttanut lainkaan hämmästyneeltä nähdessään mandalorialaisen rähmällään maassa, jalat puristuksissa tainnutetun pedon ruhon alla.

Mando nyökkäsi kohti nukutusnuolia, jotka törröttivät hirviöiden nahasta. "Kiitos."

Uгнаught silmäili häntä hetken erakon elämään tottuneen vaeltajan katseella. "Olet palkkionmetsästäjä."

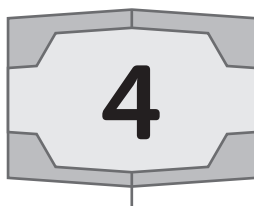
"Niin olen."

"Minä olen Kuuil", tulija sanoi. "Autan sinua."

En pyytänyt apuasi, Mando mietti, mutta uгнаught nyökkytteli jo päättäväisesti.

"Olen puhunut."

# LUKU



Kuiil selitti mandalorialaiselle, että tämän kimppuun hyökänneet olennot olivat blurrigeja. Ne olivat kammottavan hajuisia rumiluksia, mutta jos mandalorialainen aikoi matkata Arvala-7:n pinnalla, hänen oli noustava sellaisen selkään ja opeteltava kaiken lisäksi ratsastamaan oliolla varmaotteisesti.

"Näillä seuduilla on samoillut monia kulkijoita", Kuiil selitti heidän asetuttuaan hänen leiriinsä keskustelemaan matkan vaaroista. "He etsivät samaa kuin sinä."


"Autoitko heitäkin?"

"Autoin." Ugnought kaatoi vettä kuppiin ja tarjosi sitä Mandolle. "He kuolivat."

"Sitten en ole varma, haluanko apuasi."

Kuiil ei vaivautunut väittämään vastaan.

Myöhemmin iltapäivällä Kuiil vei palkkionmetsästäjän aitaukseen leirinsä takana ja seurasi kärsivällisesti, kun uusi vieras kiipesi blurrigin selkään ja suistui sieltä maahan kerta toisensa jälkeen. Kuiil mietti, kuinka paljon mandalorialaisen haarniska vaimensi tömähdyksiä. Hänestä Mando näytti kamppailevan raivokkaasti kehittymättä juuri lainkaan. Blurrig oli toinen niistä, jonka Kuiil oli aiemmin tyrmännyt nukutusnuolella, ja hänen oli myönnettävä, että otus vaikutti entis-



täkin pahantuulisemmalta. Se oli selvästi päättänyt kostaa mandalorialaiselle sen, että tämä oli koettanut kärventää sen liekinheittimellään.

Saattoi olla virhe tarttua heti aseeseen, Kuuil tuumi, mutta päätti pitää ajatuksen omana tietonaan. Hän seurasi touhua aidan takaa, ja vaikkei hän edes nähnyt mandalorialaisen kasvoja kypärän alla, hän tiesi tämän käyvän yhä ärtyneemmäksi singotessaan aina uudestaan blurrigin selästä. Metsästäjän kärsivällisyys oli selvästi koetuksella.


"Minulla ei ole aikaa tällaiseen", Mando murahti. "Eikö sinulla ole kiituria, jonka voisın vuokrata?"

Kuuil pudisti päätään. "Olet mandalorialainen!" hän tokaisi. "Esi-isäsi ratsastivat mahtavilla mythosauruksilla! Etkö muka pysty kesyttämään tuota vaivaista varsaa?"

Mandalorialainen kömpi jaloilleen ja katsahti karsinan poikki blurrigia, joka mulkoili häntä synkästi keltaisilla silmillään ja valmistautui jo seuraavaan yhteenottoon. Kuuil, joka osasi tulkita olion ilmeitä hyvin, pystyi melkein lukemaan sen ajatukset. Nujerran sinut, blurrigin katse sanoi. Olen suistanut selästäni sinua paljon parempiakin miehiä, palkkionmetsästäjä, ja tulen tekemään niin vielä kauan sen jälkeen kun olet häipynyt täältä. Jollet sitten aio heittää täällä henkeäsi.

Kuuil odotti, mitä palkkionmetsästäjä tekisi - luovuttaisiko tämä ja marssisi matkoihinsa, vai yrittäisikö mies vielä kerran lannistaa blurrigin väkipakolla?

Mutta mandalorialainen tekikin jotain aivan muuta. Ensin näytti, ettei hän tekisi mitään. Kuuilin yhä katsellessa hän otti varovaisen askeleen kohti blurrigia, laski kätensä sivuilleen, levitti kämmenensä rauhan merkiksi ja astui yhä lähemmäs. "Rauhallisesti", hän sanoi, eikä tällä kertaa heittäytynytkään



olennon selkään vaan käveli hitaasti sitä kohti ja antoi sen tottua hänen läsnäoloonsa. "No niin."

Otus nuuski häntä ja urahteli muttei hyökännyt. Kun Mando pääsi sen luo, se antoi jo laskea käden otsalleen. "Sillä lailla", Mando sanoi ja heilautti itsensä ratsaille. Olio mörisi muttei koettanut heittää häntä selästään, ja kun he viimein lähtivät aitauksesta kohti avointa autiomaata, Mando oli jo alkanut päästä tasapainoon.

Leiristä lähdettyään Mando ja Kuuil ratsastivat peräkanaa kohti ylätasankoa. He kiipesivät pitkin mäenlakia ja kapeita harjanteita, joiden välissä risteili niin syviä rotkoja, ettei niiden pohjaa näkynyt. Blurrgit loikkivat maata halkovien raijien poikki ihmeen ketterästi kompuroimatta kertaakaan. Tasaisempaan maastoon päästyään ratsastajat ylittivät laajoja, kovaksi paahtuneita saviuukioita, jotka näyttivät pirstoutuneen ikiajoiksi irti toisistaan auringon armottoman katseen kuivattamina.

Kun he viimein saavuttivat ylätasangon reunan, Kuuil seisautti ratsunsa ja osoitti alaspäin. "Tuolta löydät saaliisi."


Mando tarkasteli allaan levittäytyvää talorypystä ja kai-voi varustevyönsä sivutaskusta pienen pussillisen krediittejä. "Ole hyvä", hän sanoi Kuuilille. "Olet ansainnut nämä."

Ugnaught pudisti päätään. "Tuon joukkion saavuttua näillä seuduilla on kulkenut loputon virta palkkasotureita hakemassa palkkiota ja kylvämässä tuhoa", hän sanoi. "Alan kyllästyä sellaiseen."

Mando katsahti häneen kummissaan. "Miksi sitten opastit minua?"

"Nuo eivät kuulu tänne", Kuuil sanoi. "Täällä asuvat ovat





tulleet etsimään rauhaa. Sitä ei saada ennen kuin tuollaiset ovat poissa.”

”Ja kuitenkin autoit minua.”

Kuiil ei vastannut heti. Vietettyään vuosikaudet ilman juttuseuraa hän oli alkanut varoa sanojaan ja valikoi ne aina huolella. ”En ole ennen tavannut mandalorialaista”, hän sanoi. ”Olen lukenut vain tarinoita. Jos ne pitävät paikkansa, selvität tilanteen hetkessä. Sitten saamme taas rauhan.” Hän veti ratsunsa ohjasta ja kohotti toisen kätensä juhlalliseen tervehdykseen. ”Olen puhunut.”




## KAUAN SITTEN KAUKAISESSA GALAKSISSA . . .

Imperiumi on luhistunut, ja galaksissa vallitsee sekasorto. Mandalorialaiseksi kutsuttu palkkionmetsästäjä vaeltaa rauhattomilla planeetoilla tietään etsimässä. Kun mandalorialainen saa tehtäväkseen jäljittää ja vangita pienen lapsen, hänen on päätettävä, noudat- taako kiltansa sääntöjä - vai omaatuntoaan.

Nyt voit kokea supersuosituksen tv-sarjan ensimmäisen tuotantokauden jännittävät vaiheet Joe Schreiberin kirjoittamana vauhdikkaana seikkailuromaanina!



	 9 789520 438760
<a href="http://www.tammi.fi">www.tammi.fi</a>	L84.2 ISBN 978-952-04-3876-0



© & TM 2022 Lucasfilm Ltd.  
[www.starwars.com](http://www.starwars.com)